

[Bernhard Baunsgaard]

Så vil jeg gerne sige et par ord om netto-renteprikket, der vel i øvrigt er indført i fuldt omfang i dansk skattedebat af venstres tidligere minister på området, hr. Anders Andersen. Det skete i 1974 i forbindelse med venstres forslag herom dengang. Jeg mener stadig væk, at det er forkert at vælge netto-renteprikket. Det er sagt meget firkantet og kategorisk af professor Gunnar Thorlund Jepsen i en kronik i Jyllands-Posten i går, og der er meget rigtigt i det. Netto-renteprikket, siger professoren, er asocialt og vender den tunge ende nedad og vil i særlig grad ramme de socialdemokratiske arbejdere og funktionærer. Det vil vel ramme alle arbejdere og funktionærer, princippet ser nok ikke på, om man har partibogen i orden. Jeg mener, at det ligger sådan. Vi kan vel også sige det på den måde: det er de ældre og de rige, der får gavn af det, og man rammer meget præcist de unge, der er ved at opbygge deres tilværelse og har mellemindkomsterne.

Ligheden har der været talt så meget om. Man må være klar over, at man ved at bruge netto-renteprikket begunstiger renteindkomsterne, for de skal, når de kan modregnes i gældsrenter, i realiteten kun beskattes med 45 pct., medens arbejdsindtægter fortsat bliver beskattet med 70 pct. Det er i hvert fald ikke lighed, at den indtægt, som man skal arbejde sig til, fortsat skal beskattes hårdt, og den, man ingenting selv gør for at få, går ram forbi.

Arne Bjerregaard (KrF):

Ministeren sagde, at jeg kom langt omkring. Det må jeg give ministeren ret i, men det var for at prøve at få ministeren til at forstå, at man ikke kan behandle skatteproblemer isoleret. Skatteproblemer er stærkt sammenhængende med socialpolitik, pengepolitik osv. Det har skatteministeren delvis selv sagt, idet skatteministeren har sagt, at dette problem med beskatningen har afgørende indflydelse på vores nationaløkonomiske situation. Altså må der være sammenhæng i tingene, og så er man nødt til at gå vidt omkring. Jeg vil gerne have ministeren til at forstå, at man ikke kan gennemføre dette isoleret uden at skele til socialpolitik, pengepolitik osv. Jeg har konkluderet for vores vedkommende således, at hvis ministeren vil være så venlig at sammenholde soci-

alpolitikken og skattepolitikken en lille smule ved at gennemføre splittingsystemet, så kan der blive en vis balance, og så kan vi muligvis være med.

Men nu forstår jeg, at hr. Bernhard Baunsgaard er stæet af, hvis ministeren begynder at overveje splittingsystemet, og jeg forstår da udmærket, at hr. Bernhard Baunsgaard, der ønsker at bestemme over familiens arbejdsfordeling osv. rent politisk, så er stæet af. Hr. Bernhard Baunsgaard ønsker ikke familiens frihed. Hr. Bernhard Baunsgaard og det radikale venstre er bange for friheden, er bange for at lade familien selv bestemme over sin situation. Det er det, man prøver at postulere heroppefra. Hvis man gennemfører dette, så har man ikke politisk mulighed for at styre familiens arbejdsfordeling. Det, man vil sige, er: vi skal nok bestemme, kære familie, I skal ud på arbejdsmarkedet begge to, så skal I få pænt fra godteposen herindefra. Det er det, man vil sige. Vi siger i kristeligt folkeparti derimod, at vi vil frihed også på dette område og tør vove at lade familien selv bestemme over sin situation og også over sin arbejdsfordeling. Det opnår man gennem splittingsystemet. Husk det, hr. skatteminister, og lad så bare de radikale fare i dette.

Flygaard (DR):

Det kan ikke være rigtigt, at man fra et demokratisk synspunkt taler om tvivlsomme flertal, for det antyder, at alle medlemmer af dette ting ikke er ligeværdige. Det vil jeg i hvert fald for mit vedkommende ikke acceptere.

Den anke, jeg havde imod ministerens forslag, gik på, at det var svært at klare sondringen imellem privat gæld og erhvervs-mæssig gæld. På den baggrund stillede jeg ministeren nogle spørgsmål, som ministeren ikke fik svaret på. Nu var der nok mange spørgsmål at svare på, men måske var det heller ikke alle spørgsmål, man var lige interesseret i at give et svar på her og nu. Jeg vil da gerne for en ordens skyld gentage spørgsmålene til ministeren.

Det første spørgsmål gik på, om ministeren ikke alternativt kunne foretrække en fradragssanering. Det andet spørgsmål gik på, om ministeren ikke erkendte, at der med det foreliggende lovforslag er tale om en forskelsbehandling af de erhvervsdrivende og